

Korzo

... teraz, keď sadá súmrak...

Hej, vaša jasnosť slnko, kráľovská minca dňa,
pokožku mi váš dotyk mení na rohovku
a v chrbtici mám zrakový nerv, telo sa mi chvie
očarené tou zlatou riavou, ktorá prúdi z vás
na toto more, mesto, a som oslepený.
Tu stáli rady domov – aj dnes stoja, viem –
v uliciach patriacich dákemu inému mestu,
nie tomu zmenenému vašou jasnosťou.

Kráčame po nábreží a rybárske člny
sú pripravené znova vyplávať,
motory bafajú, na provách petrolejky,
a celé mesto vyšlo na korzo,
milenci v objatí a pubertálni machri,
otcovia, matky, deti so zmrzlinou,
a starci pozerajú z letných kaviarní,
tmavnúce kopce prichádzajú ako krotká zver.

Jasná večerná žiara, prúdiaca na hory, záliv,
dotkla si sa mi ruky ako náhodou,
ako tá mladá žena, čo kráča vedľa mňa –
má kypré boky rozhojdané chôdzou,
havranie vlasy sčesané vzad, útle hrdlo, plecia,
pleť – letný bronz, smiech v očiach, hnedých olivách.
Vpíjam ťa, svetlo, tak ako víno, hudbu,
ako ťa tisícročia vpíjali jej predkovia.

Porézne mesto, volá sa *Elefteria*,
má v očiach sivé škvrny, tvoje jazvy,
no v túto hodinu, keď pohyb lúčov
hrá sa s jej tvárou ako reč či pieseň,
má dávne právo kráčať po nábreží,
tak ako strážkyňa a nástroj tvojho svetla,
čo zbiera do hlbokých studní zreničiek,
slobodným krokom niesť sa ako tanečnica.

Ó, drahý večer, tisícročné svetlo,
ty, spevák, krásou hlasu rovný tejto žene,
nemohol by som neľúbiť váš pôvab,
čo krásli toto mesto, ľudí v ňom, tú formu

tvárniacu zľahka všetko, celý svet.
Tvoj otrok som a azda i tvoj občan.
Túžim ťa vypiť do dna, naplniť si
každý pór tvojou žiarou a jej slobodou.

Richard Berengarten

Preložila / translated by Jana Kantorová-Báliková

interLitQ.org